

Arrest

nr. 115 930 van 18 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 5 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. PEETERS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn afkomstig uit Malapouyah in de stad Boké en van Landouma origine. U verklaart enkel koranschool te hebben gevolgd, bijgevolg kan u niet lezen of schrijven. Uw vader was een imam in de moskee van jullie dorp. In juni 2008 vernam u van uw moeder dat uw vader beslist had dat u zou moeten gaan trouwen. U wou dit echter niet maar kon niets tegen de beslissing van uw vader in brengen. Uiteindelijk bent u op 23 juni 2008 gehuwd met (M.B.), u werd zijn tweede vrouw. U verklaart dat jullie geen goede relatie hadden en zeer vaak ruzie maakten. U ging daar verschillende keren over klagen bij uw ooms en tantes aan zowel moeders als vaders zijde, maar zij zeiden enkel dat u de beslissing van uw vader moest respecteren en terugkeren naar uw

echtgenoot. Begin 2009 beviel u van uw eerste en enige zoon (A.B.). Toen uw zoon drie jaar en vijf maanden was kwam uw man op een dag thuis en verweet u dat hij niet de vader van uw zoon zou zijn. Er kwam ruzie van en hij stak u met een mes in de borst. U slaagde erin weg te rennen en ging naar uw oom aan moeders zijde, (Y.K.). U bleef daar overnachten en de volgende dag kwam uw vader u er ophalen. Hij bracht u terug naar jullie dorp Malapouyah waar hij u honderd zweepslagen gaf omdat u bij uw man was weggegaan. Daarna vroeg hij zijn zus, (D.C.), te contacteren. U werd bij haar gebracht in het dorp Madina Koloboto en zij behandelde uw verwondingen met traditionele medicijnen. U verbleef daar al verschillende maanden toen uw vader langs kwam en aan uw tante vertelde dat u terug naar uw echtgenoot moest maar dat u dan eerst opnieuw moest besneden worden. Uw man had opgevangen dat u niet goed besneden zou zijn en wou u enkel terug in huis nemen als u zich liet herbesnijden. Uw nichtje hoorde hun conversatie en informeerde u hierover. De volgende ochtend heeft u het huis van uw tante verlaten en ging u naar het huis van uw man in Yomboyah. U liet uw zoon bij uw tante achter. Bij uw echtgenoot sloeg u zijn kast in en stal er het geld voorzien om de reis naar Mekka van uw vader te bekostigen. Daarna verklaart u naar uw vriendin (M.) in Debreka, Kenende te zijn gegaan en dit geld te hebben gebruikt om uw reis naar België te betalen. U verbleef bij uw vriendin van eind augustus tot eind oktober. Op 30 oktober 2012 verliet u Guinee en de volgende dag vroeg u asiel aan in België.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een foto van uw zoon en drie foto's van uw huwelijk; een uittreksel uit uw geboorteregister (vanwege rechtbank van eerste aanleg te Boké, nr 071 dd 04.02.2013) en medische documenten in verband met uw verwondingen aan de borst en een diagnose dat u seropositief bent.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen vermoord te worden door uw echtgenoot of uw vader, gezien u door het land te verlaten hun wil niet heeft gerespecteerd. Uit uw verklaringen blijkt echter dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw onmiddellijke aanleiding om uw land van herkomst te verlaten, zijnde uw vrees om teruggestuurd te worden naar uw echtgenoot en te worden herbesneden.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw vrees te worden herbesneden. U verklaart dat uw vader uw echtgenoot had ontmoet en die had hem verteld dat hij wou dat u opnieuw werd besneden. Daarna stapte uw vader naar uw tante om haar in te lichten over de situatie. Uw nichtje hoorde hen praten en vertelde u wat er gaande was. Uw echtgenoot zou uw vader ook een reis naar Mekka hebben aangeboden om hem te overtuigen (gehoorverslag CGVS p.28). In de eerste plaats kan er worden gewezen op de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, les mutilations génitales féminines – april 2013). Hieruit blijkt dat herbesnijdenis enkel voorkomt in twee specifieke gevallen en dit enkel en alleen tijdens het genezingsproces van de eerste besnijdenis. Dit komt namelijk enkel voor wanneer na een medische besnijdenis de familie niet tevreden is over wat er werd weggesneden en het meisje vervolgens op traditionele wijze laat besnijden. Of wanneer een 'leerling-besnijdstster' het werk volgens haar opleider niet grondig genoeg deed. Deze twee gevallen zijn hier duidelijk niet van toepassing gezien u verklaart besneden te zijn toen u nog heel klein was (gehoorverslag CGVS p.27). Met betrekking tot uw besnijdenis dient te worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd een medisch attest te laten opstellen en dit alsnog toe te voegen aan uw dossier (gehoorverslag CGVS, p.16 en p.31). U vond het echter niet nuttig dit te doen, gezien tot op heden geen medisch attest met betrekking tot uw besnijdenis werd ontvangen. Volgens de informatie van het Commissariaat-Generaal komt het bovendien niet voor dat de man de herbesnijdenis van zijn vrouw eist. Tenzij uitzonderlijk in islamitische radicale milieus, wat hier niet het geval is. Hoewel uw vader imam is (gehoorverslag CGVS p.11) liet u doorheen uw verklaringen niet blijken dat hij heel fanatiek zou zijn. Wat uw man betreft vermeldt u enkel dat hij zijn geloof heel goed doet en bidt (gehoorverslag CGVS p.12). Dit wijst er niet op dat u uit een dergelijk radicaal milieu afkomstig zou zijn. Op basis van deze informatie kan derhalve al worden geconcludeerd dat het heel onwaarschijnlijk kan worden genoemd dat uw echtgenoot na meer dan vier jaar huwelijk zou eisen dat u werd herbesneden.

Ook bij de oorsprong van deze eis tot herbesnijdenis kunnen verschillende vragen worden gesteld. U verklaart dat deze eis oorspronkelijk afkomstig is van de tweede vrouw van uw

echtgenote, (Ma.). Zij zou niet bereid zijn haar man te delen met een vrouw die niet goed besneden is (gehoorverslag CGVS p.28). De manier waarop zij volgens uw beschrijving te weten kwam dat u niet goed besneden zou zijn is echter zeer onwaarschijnlijk. Zij zou op de markt iemand uit uw dorp ontmoet hebben en die zou haar verteld hebben dat u nog veel te jong was toen u werd besneden en daardoor niet goed besneden bent. Zij wou echter de identiteit van diegene die haar die informatie had verschaft niet prijsgeven omdat dit voor problemen zou kunnen zorgen (gehoorverslag CGVS p.27-28). Het is bijzonder moeilijk voor te stellen dat een dergelijk gevoelig onderwerp zoals besnijdenis zonder enige concrete aanleiding zomaar op de markt ter sprake zou komen in een gesprek over het leven en het leven van andere mensen met iemand die zij nauwelijks kent (gehoorverslag CGVS p. 27). Dat op basis hiervan zowel uw vader als uw echtgenoot een herbesnijdenis zouden eisen is weinig waarschijnlijk.

Uit de onwaarschijnlijkheid van deze eis tot herbesnijdenis volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de conversatie over dit onderwerp die zou hebben plaats gevonden tussen uw vader en uw tante en die aan de grond ligt van uw vertrek uit uw land van herkomst. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw vrees voor vervolging of ernstige schade die uit dit gesprek zou voortvloeien. Gezien u zo goed als onmiddellijk nadat u van dit gesprek op de hoogte werd gebracht besloot te vluchten is er **geen enkele aanwijzing dat uw vader u effectief met geweld naar uw echtgenoot zou terugbrengen** of de eis van uw echtgenoot om u te herbesnijden zou ter harte nemen. U verklaart dat uw vader onverzettelijk was in zijn beslissing dat u bij uw echtgenoot moest blijven. U haalt verschillende keren aan dat uw vader zijn woord niet kon veranderen en dat de familieleden waarbij u zich ging beklagen over uw situatie u zeiden dat zij niets konden doen en dat u de beslissing van uw vader moest respecteren (gehoorverslag CGVS p.20-23 en p.26). Hieruit volgt dat u al kon vermoeden dat u op een zeker moment zou moeten terugkeren naar uw echtgenoot. Zeker gezien u verklaart dat uw vader dat al van bij het begin van uw verblijf bij uw tante had duidelijk gemaakt (gehoorverslag CGVS p.21). Indien u werkelijk een gegronde vrees koestert voor uw echtgenoot of vader is het aannemelijk dat u eerder al uw vertrek uit het land zou overwogen hebben of hulp zou gezocht hebben bij uw tante. Uit uw verklaringen blijkt immers dat zij degene was die toch enigszins uw belangen verdedigde bij uw vader (gehoorverslag CGVS p.21 en 23). Het kan in deze geest dan ook opmerkelijk worden genoemd dat uw vader het toeliet dat u geruime tijd bij uw tante verbleef, in plaats van u onmiddellijk terug te brengen bij uw echtgenoot. Ook uw echtgenoot had daar klaarblijkelijk geen probleem mee, gezien hij wel degelijk op de hoogte was dat u daar verbleef (gehoorverslag CGVS p.7). Dit wijst er op dat u binnen uw relatie met zowel uw echtgenoot als uw vader toch enige vrijheid genoot en dat, gezien zij u daar geruime tijd niet lastig vielen, hun woede min of meer bekoeld was.

Vervolgens kunnen er een aantal vraagtekens worden geplaatst bij de **gespannen relatie die u verklaart te hebben met uw man**. U verklaart dat jullie altijd ruzie hadden en dat u daarover geregeld ging klagen bij uw ooms en tantes. Zij raadden u echter aan om terug te keren naar uw man (gehoorverslag CGVS p.9). U kan echter niet concretiseren waarover deze ruzies gingen, behalve het feit dat u niet met hem wou trouwen en u niet van hem hield (gehoorverslag CGVS p.19 en 26). Indien u werkelijk een dergelijke explosieve relatie zou hebben met uw man valt er te verwachten dat u daar wat meer uitleg over kan verschaffen. Bovendien is uw **relatie met de tweede vrouw van uw echtgenoot**, (Ma.), zeer onduidelijk. Zij lijkt een grote rol te spelen in de problemen die u ondervond met uw man en die aan de grond liggen van uw asielaanvraag, gezien zij hem vertelde dat hij niet de vader van uw zoon zou zijn (gehoorverslag CGVS p.20) en dat u niet goed zou besneden zijn (gehoorverslag CGVS p.27). U verklaart dat zij u in een moeilijke situatie wil brengen en ervoor wil zorgen dat u weggaat bij uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS p.28). Het is dan ook opmerkelijk dat u wanneer er bij het begin van het gehoor wordt gevraagd hoe uw relatie met haar is, u daar niet verder op in gaat en enkel verklaart dat jullie niet veel praten en elkaar enkel groeten (gehoorverslag CGVS p.9). Gezien de situatie waaraan zij min of meer aan de oorsprong van ligt kan men toch verwachten dat u iets meer wrok tegenover haar koestert, of dat u minstens deze incidenten niet onvermeld laat. Dit zorgt ervoor dat er ook sterk kan getwijfeld worden aan de reden waarom u uw huis verliet, namelijk ten gevolge van de messteken die uw man u toebreacht nadat zijn tweede vrouw hem had verteld dat hij niet de vader van uw zoon zou zijn (gehoorverslag CGVS p.20). Hoewel het medisch attest dd.3.12.2012 van Dr (V.M.) bevestigt dat u littekens vertoont op uw borst, dit zegt niets over de omstandigheden of de oorzaak waardoor u deze verwondingen opliep. Bovenstaande opmerkingen zorgen ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die aanleiding gaven tot uw vlucht uit uw land van herkomst en de vervolging die daaruit voortkomt en bijgevolg aan uw nood aan internationale bescherming.

Tot slot vermeldt u te vrezen voor uw echtgenoot omdat u **geld van hem heeft gestolen** om uw reis naar België te bekostigen (gehoorverslag CGVS p.17 en 29). Dit is in de eerste plaats geen grond

die recht heeft op internationale bescherming zoals vermeld in de Conventie van Genève maar eerder van gemeenrechtelijke of interpersoonlijke aard. Daarnaast is er vanuit bovenstaande argumentatie geen reden om aan te nemen dat hij u daarvoor naar het leven zou staan.

Naast het eerder vernoemde medisch attest van uw verwondingen legt u nog foto's van uw zoon en van uw huwelijk en een uittreksel uit uw geboorteregister neer. Deze **documenten** zijn niet in staat bovenstaande motivering te wijzigen. Uw geboortekte is enkel een aanwijzing voor uw identiteit wat hier niet ter discussie staat. De foto's die u voorlegt kunnen geen objectief bewijs leveren dat dit huwelijk werkelijk heeft plaatsgevonden of kunnen de identiteit van de aanwezige personen niet aantonen.

De overige medische documenten tonen aan dat u seropositief bent, maar vermelden niet de oorzaak of omstandigheden waardoor u deze chronische ziekte opliep. U verklaart dat u uw ziekte in Guinee niet kan laten behandelen en u in Guinee niet de medicijnen kan krijgen (gehoorverslag CGVS, p.31). Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict.

Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie *farde Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid"*, april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending *“van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen” en de wet van 15 december 1980”*.

Volgens verzoekster motiveert het CGVS niet voldoende waarom er getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van het feitenrelaas met betrekking tot verzoeksters vrees om te worden herbesneden. Hoewel genitale besnijdenis bij wet verboden is in Guinee, blijft het een courante praktijk en verzoekster werd zelf op zeer jonge leeftijd besneden. Volgens verzoekster bestaan er geen vaste praktijken of richtlijnen over wanneer een herbesnijdenis (moet worden) wordt toegepast bij een vrouw. In het algemeen wordt overgegaan tot herbesnijdenis wanneer men meent dat het de eerste keer niet goed werd gedaan.

Volgens verzoekster motiveert het CGVS evenmin voldoende waarom er getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van het feitenrelaas met betrekking tot de oorsprong van de eis tot herbesnijdenis. De eerste vrouw van verzoeksters echtgenoot had hem aangegeven dat zij niet bereid was haar echtgenoot te delen met een vrouw die niet goed besneden is. Het CGVS voert aan dat het bijzonder moeilijk voor te stellen is dat een dergelijk gevoelig onderwerp zoals besnijdenis zonder concrete aanleiding zomaar op de markt ter sprake zou komen in een gesprek met iemand die zij nauwelijks kent. Het CGVS motiveert niet waarom het weinig waarschijnlijk zou zijn dat dergelijke informatie aan de eerste vrouw van verzoeksters echtgenoot werd meegedeeld op de markt.

Het door verzoekster bijgebrachte medisch attest bevestigt duidelijk de aanwezigheid van uitwendige littekens en onderhuids littekenweefsel in verzoeksters borststreek. Het attest vermeldt niet dat deze littekens niet afkomstig zouden zijn van messteken. Het is voor verzoekster onmogelijk om enig ander bewijs in dit verband te leveren.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) *“gelezen in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève” en “van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen” en de wet van 15 december 1980”*.

De objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging zijn gekend en zijn reeds in het feitenrelaas uitvoerig aan bod gekomen. Het CGVS heeft hoegenaamd geen overtuigende argumentatie aangereikt om te besluiten dat geen geloof moet worden gehecht aan verzoeksters relaas. Het CGVS baseert zich integendeel louter op een aantal zogezegde praktijken inzake besnijdenis alsook op een aantal onwetendheden, die louter te wijten zijn aan de povere vraagstelling door het CGVS. Dat verzoekster wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft, mag overigens duidelijk blijken uit het manifest gebrek aan andere mogelijke vluchtmotieven. Verzoekster ruilde immers niet voor niets haar leven in Guinee – waar haar zoontje, vrienden en kennissen zijn – in voor een leven ver weg van dat alles, zonder vaste job, zonder bestaanszekerheid of zonder de nabijheid van haar zoontje.

2.1.3. In een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en *“van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen” en de wet van 15 december 1980”*.

De volgende omstandigheden wijzen erop dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt in het geval van terugkeer naar Guinee: (i) verzoekster moet zich van haar vader en haar echtgenoot aan een herbesnijdenis onderwerpen en zal hier met geweld aan onderworpen worden en met de dood gestraft worden indien zij hieraan tracht te ontsnappen, (ii) verzoekster is het slachtoffer geweest van zwaar lichamelijk geweld vanwege haar echtgenoot, die niet zal nalaten opnieuw geweld te gebruiken wanneer verzoekster terugkeert daar hij haar niet “vergeven” zal hebben dat zij hem verlaten heeft, (iii) verzoekster kan geen bescherming krijgen van de overheid, die meent dat echtelijke of familiale ruzies intern tussen de familieleden moeten worden geregeld.

2.1.4. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: haar identiteitsdocument ("bijlage 26) (stuk 1), een medisch attest van 3 december 2012 van dokter (V.M.) in verband met haar littekens (stuk 4) en een medisch attest van 5 augustus 2013 van dokter (D.) dat zij een besnijdenis type 2 ondergaan heeft.

2.2.1. Omwille van hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) er geen geloof gehecht kan worden aan haar vrees om te worden herbesneden, gelet op de informatie dienaangaande in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'); (ii) de oorsprong van de eis tot herbesnijdenis niet aannemelijk is; (iii) er geen aanwijzing is dat verzoeksters vader haar effectief met geweld naar haar echtgenoot zou terugbrengen of de eis van haar echtgenoot om haar te

herbesnijden ter harte zou nemen; (iv) verzoekster slechts vage verklaringen kan afleggen over de vermeende gespannen relatie met haar echtgenoot; (v) verzoekster incoherente verklaringen aflegt omtrent haar relatie met de tweede vrouw van haar echtgenoot; (vi) verzoeksters vrees voor haar echtgenoot omdat zij geld van hem heeft gestolen, geen grond is die recht geeft op internationale bescherming zoals vermeld in de Conventie van Genève, maar eerder van gemeenrechtelijke of interpersoonlijke aard is; en (vii) de neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Verzoekster voert aan dat er geen vaste praktijken of richtlijnen bestaan over wanneer een vrouw in Guinee moet herbesneden worden. Zij brengt echter geen enkel stuk bij waarmee zij deze bewering kan staven. Aldus toont verzoekster niet aan dat verweerders informatie, zoals die zich in het administratief dossier bevindt (zie map 'Landeninformatie'), onjuist of achterhaald is. Uit het medisch attest van 5 augustus 2013 van dokter (D.) blijkt bovendien dat verzoekster een besnijdenis van type 2 ondergaan heeft. Uit voormelde informatie van verweerder blijkt dat een herbesnijdenis van een vrouw die reeds een besnijdenis van type 2 ondergaan heeft, in Guinee niet voorkomt.

Waar verweerder aanvoert dat het bijzonder moeilijk voor te stellen is dat een dergelijk gevoelig onderwerp zoals besnijdenis zonder concrete aanleiding zomaar op de markt ter sprake zou komen in een gesprek over het leven en het leven van andere mensen met iemand die zij nauwelijks kent, en waar verzoekster stelt dat het CGVS niet motiveert waarom het weinig waarschijnlijk zou zijn dat dergelijke informatie aan de eerste vrouw van verzoeksters echtgenoot werd meegedeeld op de markt, dient opgemerkt dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt. *In casu* oordeelde verweerder terecht dat de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd omtrent de oorsprong van de eis tot herbesnijdenis die ten aanzien van haar werd gesteld, niet aannemelijk is en dit omwille van het gevoelig karakter van het onderwerp in samenhang met het feit dat het gesprek plaats zou gevonden hebben op de markt tussen twee personen die elkaar nauwelijks kenden.

Inzake het medisch attest betreffende haar littekens dient te worden opgemerkt dat het aan verzoekster is om aan de hand van zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige verklaringen haar asielrelaas aannemelijk te maken. Documenten hebben immers slechts een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund. Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen, zeker wanneer deze vier jaar vroeger zouden zijn opgelopen (*cf.* attest van 3 december 2012: “(...) *il y a environ 4 ans*”). Aldus is het aan verzoekster om aan de hand van zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige verklaringen de oorzaak van de vastgestelde verwondingen aannemelijk te maken, waar verzoekster *in casu* echter niet in slaagt.

Waar verzoekster verweerder een “povere vraagstelling” verwijt, dient nogmaals te worden opgemerkt dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt. Het is niet de taak van de *protection officer* om het gehoor te “sturen”.

Verzoekster komt niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing echter niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS